

Súd: Okresný súd Bardejov
Spisová značka: 1Csp/54/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8219201611
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 06. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ivana Hanuščaková
ECLI: ECLI:SK:OSBJ:2020:8219201611.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bardejov sudkyňou Mgr. Ivanou Hanuščakovou v právnej veci žalobcu H. K.K., X.. XX.XX.XXXX, L. Z. XX, zast. advokátom Mgr. Matúšom Mackom, Karpatská 804/10, Svidník, proti žalovanému Prima banka Slovensko, a.s. Hodžova 11, 010 11 Žilina, IČO: 31 575 951, zast. advokátkou JUDr. Janou Zimmermannovou, Trieda KVP 1-OC Billa, 040 23 Košice, IČO: 35 570 491, o primerané zadost'učinenie v sume 4.216,36 eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

Žalovaný je p o v i n n ý žalobkyni zaplatiť 2.000,- Eur, v lehote 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

V prevyšujúcej časti súd žalobu z a m i e t a .

Žalobkyni priznáva nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100%, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobkyňa sa podanou žalobou domáhala, aby súd uložil žalovanému povinnosť zaplataenia primeraného finančného zadost'učinenia vo výške 4.216,36 eur a náhradu trov konania. Žalobu odôvodnila tým, že v konaní vedenom na Okresnom súde Bardejov pod sp. zn. 6Csp/19/2018 bola ako žalovaná v postavení spotrebiteľky. Terajší žalovaný si v pôvodnom konaní uplatňoval nárok na zaplataenie sumy 4.216,36 eura s príslušenstvom. Okresný súd Bardejov žalobu v celom rozsahu zamietol, rozsudkom, sp. zn. 6Csp/19/2018, zo dňa 25.10.2018, ktorý bol potvrdený rozsudkom Krajského súdu Prešov, sp. zn. 7Co/19/2019, zo dňa 30.5.2019, ktoré nadobudli právoplatnosť 21.6.2019. V odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie uviedol:

„18. Podľa názoru súdu skúmaním imanentných náležitostí zmluvy bolo zistené, že absentuje údaj o termíne konečnej splatnosti úveru, keď len popisným označením je spomenuté v zmluve, že celý úver bude uhradený do 120 mesiacov odo dňa podpisu zmluvy, pričom banka vykoná poslednú splátku v deň uvedený v bode 5.2. posledného mesiaca lehoty, t.j. v 20. deň kalendárneho mesiaca. V zmluve nie je uvedené zreteľné označenie termínu, kedy dôjde k splatnosti úveru, konkrétny dátum. Zákonodarca v ustanovení § 9 ods. 2 písm. f) zákona o spotrebiteľských úveroch vyjadril, že uvedeným údajom má byť informácia o tom, ako dlho je povinný plniť si svoje povinnosti vyplývajúce zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere, pričom podľa názoru súdu pre spotrebiteľa má byť zreteľným spôsobom vyjadrené, kedy presne, v ktorý deň splatí dlh. Pokiaľ uviedol žalovaný splatnosť úveru takýmto zložitým popisným spôsobom, zo samotného obsahu tejto formulácie nie je zrejmý dátum konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, keďže sa odvíja jednak odo dňa uzavretia zmluvy a jednak od vykonania matematickej operácie u spotrebiteľa s nevyhnutnosťou použitia pomôcok (kalkulačka, kalendár). Veriteľ pri uzatváraní zmluvy o spotrebiteľskom úvere o presnom termíne konečnej splatnosti úveru mal vedomosť a bolo jeho zákonnou povinnosťou ho v zmluve uviesť týmto spôsobom a nie ponechať jeho výpočet na základe viac, či menej

zložitej matematickej schémy na spotrebiteľa. Postup veriteľa nasvedčuje neprehľadnosti znenia zmluvy, čo nepochybne je v neprospech spotrebiteľa. Údaj o termíne konečnej splatnosti úveru má byť uvedený presne a to uvedením konkrétneho dňa, mesiaca a roku, kedy spotrebiteľský úver nadobudne konečnú splatnosť. Význam uvedenej zmluvnej náležitosti súvisí aj s ďalšími nárokmi veriteľa vyplývajúcimi zo zmluvy o úvere. Súd pripomína, že v zmysle ustálenej súdnej praxe (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Obo 143/98, rozsudok Krajského súdu v Žiline zo dňa 19.11.2013, sp. zn. 5Co/165/2013, rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 30.05.2012, sp. zn. 1Co/30/2012, rozsudok Krajského súdu v Žiline zo dňa 25.2.2014, sp. zn. 5Co/567/2013) veriteľovi prislúchajú zmluvné úroky ako odplata za poskytnutie peňažných prostriedkov do splatnosti úveru, po jeho splatnosti má nárok na úrok z omeškania. Uvedený údaj preto slúži na rozlíšenie, dokedy je dlžník povinný platiť zmluvné úroky a odkedy úroky z omeškania. Účelom zákona o spotrebiteľských úveroch a to jeho vyššie uvedeného ustanovenia je to, aby spotrebiteľ už pri podpise zmluvy bol informovaný, v akých termínoch, resp. kedy, v akej výške a ako dlho je povinný plniť povinnosti vyplývajúce mu zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Preto sa vyžaduje časová (dátumová) špecifikácia konečnej splatnosti úveru, ktorá je dodávateľom určená na základe vstupných údajov (obdobný názor je vyslovený v rozhodnutí Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 19.9.2012, sp. zn. 17Co/151/2012. Pozri aj rozhodnutie Krajského súdu Banská Bystrica sp. zn. 17Co/315/2012, sp. zn. 16Co/315/2012, Krajského súdu Trenčín sp. zn. 10Co/129/2012, sp. zn. 17Co/360/2015, Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6Co/155/2014, sp. zn. 17Co/2/2015.

19. Na podporu už uvedenej argumentácie súd poukazuje aj na ustanovenie § 54 ods. 2 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého v pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší. Ide základné výkladové pravidlo, v zmysle ktorého v prípade, ak vzniknú pochybnosti, bude platiť priaznivejší výklad obsahu zmluvy v prospech spotrebiteľa. Priaznivejším výkladom zmluvy je v tomto prípade to, že termínom konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru je konkrétne vopred pevne stanovený deň, pričom tento nemožno odvodzovať od termínov jednotlivých splátok, od počtu dní od uzatvorenia zmluvy a počtu splátok. Spotrebiteľ musí už pri uzavretí zmluvy presne vedieť, teda bez akýchkoľvek matematických operácií, kedy, ktorým konkrétnym dňom je určený termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. (viď závery rozsudku Krajského súdu v Žiline sp. zn. 11Co/112/2018 zo dňa 31.7.2018, s ktorými sa súd v celom rozsahu stotožňuje) 20. V dôsledku chýbajúcej vyššie citovanej obligatórnej náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere je teda potrebné poskytnutý úver považovať za bezúročný a bez poplatkov.

21. Z dôvodu záveru, že úver je bezúročný a bezpoplatkový, pri zistení, že žalovaný uhradil na účet žalobcu spojený s úverom sumu 7.228,94 eur a poskytnutý úver bol v sume 7.000 eur, je zrejmé, že žalovaný uvedenú istinu zaplatil. Na základe uvedeného súd žalobu v celom rozsahu zamietol.“

Poukázala na ust. § 3 ods. 5 tretia veta a § 4 ods. 2 písm. b/ zák. č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa. Ako spotrebiteľka si uplatňuje primerané finančné zadosťučinenie za porušenie jej spotrebiteľských práv, ktoré bola nútená brániť v základnom konaní. Primerané finančné zadosťučinenie má mať sankčnú a odradzujúcu funkciu, aby sa dodávateľ nedopúšťal recidívy. Zároveň má mať aj funkciu relutárnu. Keďže bola spotrebiteľkou, ktorá úspešne uplatnila porušenie svojho práva na súde a bola tým splnená hypotéza cit. právnej normy, primerané finančné zadosťučinenie požaduje vo výške 4.216,36 eur, čo zodpovedá sume, o ktorú sa chcel žalovaný na jej úkor bezdôvodne obohatiť. Žalovaný jej poskytol úver vo výške 7.000,- eur a na úver uhradila splátky v sume 7.203,94 eur (ešte predtým ako na ňu bola podaná žaloba), pričom žalovaný mal nárok len na zaplatenie istiny, nakoľko je úver bezúročný a bezpoplatkový. Už pred podaním žaloby sa terajší žalovaný na jej úkor obohatil o sumu 203,94 eur.

2. Žalovaný sa k veci vyjadril písomne podaním zo dňa 18.9.2019. Uviedol, že dňa 10.02.2012 bola medzi klientkou H. K. a spoločnosťou Prima banka Slovensko, a.s. (ďalej aj ako „banka“) uzatvorená Úverová zmluva č. 37/218/12, na základe ktorej bol klientke poskytnutý úver vo výške 7.000,- EUR. Poskytnutý úver a úrok sa klientka zaviazala splácať v pravidelných mesačných anuitných splátkach. Vzhľadom k tomu, že klientka nesplácala úver riadne a včas, banka pristúpila k vymáhaniu dlžnej sumy súdnou cestou. Dňa 25.10.2018 vydal Okresný súd Bardejov rozsudok č. k. 6Csp/19/2018 - 123, ktorým žalobu banky o zaplatenie 4.216,36 EUR s prísl. zamietol. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podala banka v zákonnej lehote odvolanie. Dňa 30.05.2019 vydal Krajský súd v Prešove rozsudok č. k. 7Co/19/2019 - 144, ktorým rozhodnutie Okresného súdu Bardejov ako vecne správne potvrdil. Oba rozsudky nadobudli právoplatnosť dňa 21.06.2019. V súvislosti s výsledkom vyššie uvedeného súdneho konania sa žalobkyňa domáha zaplatenia finančného zadosťučinenia vo výške 4.216,36 EUR. Podľa názoru žalovaného nárok na zaplatenie finančného zadosťučinenia nie je v tomto prípade daný. Žalobkyňa svoj nárok na zaplatenie finančného zadosťučinenia odvodzuje od ustanovenia § 3 ods. 5 tretia veta zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších predpisov, podľa

ktorého: „Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadostučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.“ V zmysle citovaného zákonného ustanovenia sa pre vznik nároku na finančné zadostučinenie vyžaduje určitá aktivita spotrebiteľa vyúsťujúca do úspešného uplatnenia porušenia práva alebo povinnosti na súde. Uplatnenie porušenia práva pred súdom však nemožno extenzívne stotožňovať s procesnou obranou spotrebiteľa, ktorý v konaní vystupoval len ako žalovaný. O to viac, ak výrok súdneho rozhodnutia, o ktoré sa opiera žalobkyňa konkrétne nejudikuje žiadne porušenie práva alebo povinnosti. Odpoveď na otázku, čo možno rozumieť pod úspešným uplatnením na súde v zmysle § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších predpisov nám dáva aj Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozsudku zo dňa 30.01.2019, sp. zn. 6Cdo/127/2017: „Pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť, že súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinnosti, napr. nárok zo zodpovednosti za škodu, z bezdôvodného obohatenia, alebo vo výroku rozsudku určí neprijateľnosť konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve.“ V tejto súvislosti uvádza príklady použitia pojmu „uplatniť“ na súde v ustanoveniach Občianskeho zákonníka: 1/ Právo odporovať právnym úkonom môže uplatniť veriteľ žalobou.“ (§ 42b ods. 1 OZ), 2/ Nárok zo zodpovednosti za vady je potrebné uplatniť na súde vo všeobecnej premlčacej dobe (§ 101), ktorá začína plynúť odo dňa, keď nadobúdateľ vytkol vady u scudziteľa (§ 508 OZ), 3/ Oprávnený má právo na primerané finančné zadostučinenie, ak svoje práva, ktoré mu vznikli v súvislosti s uplatnením práva zo zodpovednosti za vady, úspešne uplatní na súde. (§509 OZ). V zmysle odbornej právnej literatúry k uplatneniu práva na súde môže dôjsť rôznym spôsobom. Pôjde najmä o prípady uplatnenia práva poškodeného na náhradu škody v rámci trestného konania (§ 46 Trestného poriadku), uplatnenia práva žalobou na plnenie [§137 písm. a) CSP], vzájomnou žalobou (§ 147 ods. 1 CSP), vzájomnou žalobou na započítanie pohľadávky (§ 147 ods. 2 CSP). [Fekete, I.: Občiansky zákonník 1. Zväzok (Všeobecná časť). Veľký komentár, 3. Aktualizované a rozšírené vydanie. Bratislava: Eurokódex 2017, s. 932]. Na základe vyššie uvedeného je jednoznačné, že zaužívaná legislatívna textácia spolu s odbornou literatúrou stotožňujú pojem „uplatniť na súde“ s podaním konkrétneho návrhu alebo žaloby. V prípade ustanovenia § 3 ods. 5 tretia veta zákona o ochrane spotrebiteľa je nevyhnutné priradiť pojmu „uplatniť na súde“ rovnaký význam. V opačnom prípade dôjde k porušeniu zásady právnej istoty. Túto požiadavku deklaroval aj Ústavný súd SR, ktorý vo svojom náleze II. ÚS 161/09 z 15. decembra 2009 uviedol: „Platí zásada, ktorá musí byť vlastná právnemu poriadku právneho štátu, podľa ktorej obsah rovnakých právnych pojmov použitých v právnej norme na viacerých miestach nemožno vykladať odlišne. Formulovaný princíp je potvrdením zásady právnej istoty, keďže je neprípustné, aby bez výslovného vyjadrenia v právnej norme jej adresát nemohol s istotou očakávať, že rovnaké pojmy uvedené na viacerých miestach právnej normy budú mať i rovnaký obsah.“ Uznesenie ÚS SR sp. zn. I. ÚS 30/1999 zo dňa 28.6.1999, publikované v ZNaU ÚS SR pod č. 59/1999 (z odôvodnenia): „Primárnym objektom výkladu je slovný text právnej normy. V rovine právneho jazyka je jednotnosť právneho poriadku, okrem iného, spojená s konštantnosťou významov prisudzovaných jazykovým výrazom. Špecifickosť práva vyplýva aj z miery možnosti formálne presne, jednoducho a jednoznačne vyjadriť oprávnenia a povinnosti predpokladaných účastníkov právnych vzťahov. Prostriedkom na to sú syntaktické, sémantické a pragmatické vlastnosti právneho jazyka.“ Nález ÚS SR sp. zn. PL. ÚS 19/05 zo dňa 30.4.2008: „Ústavný súd podčiarkuje význam právneho pojmoslovía a právnej terminológie pri tvorbe právnych predpisov. Je toho názoru, že základným princípom právneho jazyka je jednoznačné, nespochybniteľné vyjadrovanie vecí, skutočností, javov a procesov, ktorý kladie veľký dôraz na použitie takých právnych termínov, aby tieto označovali iba jeden právny pojem, ktorému by nemal chýbať reálny obsah, t. j. mal by byť definovaný, ak sa má v právnych vzťahoch aplikovať“. Ďalšou z podmienok ustanovenia § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších predpisov je primeranosť finančného zadostučinenia. Výška finančného zadostučinenia by pritom mala zodpovedať okolnostiam daného prípadu. Osobitne zdôrazňuje, že žalobkyňou požadovaná výška finančného zadostučinenia nie je v žiadnom ohľade primeraná, najmä s prihliadnutím na samotnú výšku poskytnutého úveru (resp. k istine vo výške 7.000,- EUR). Výška finančného zadostučinenia tvorí viac ako 50% istiny úveru, nehovoriac o tom, že na strane žalovaného by tak došlo celkovo k dvojnásobnej škode. Žalovaný má za to, že už samotné zamietnutie žaloby banky a následky s tým spojené (strata úrokov a poplatkov k poskytnutému úveru, povinnosť náhrady trov konania a súdneho poplatku) sú dostatočnou sankciou pre žalovaného. Vzhľadom na vyššie uvedený právny stav má žalovaný za to, že žalobkyňa nepreukázala svoj nárok na primerané finančné zadostučinenie, keďže nebola splnená podmienka úspešného uplatnenia porušenia práva

alebo povinnosti spotrebiteľa na súde v zmysle § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších predpisov. Navrhol žalobu zamietnuť a priznať mu náhradu trov konania.

3. Na uvedené podanie žalovaného reagovala žalobkyňa odaním zo dňa 3.2.2020. Uviedla, že s vyjadrením žalovaného z 18.09.2019 nesúhlasí a je toho názoru, že rozhodovacia prax súdov sa už so všetkými argumentmi tam uvedenými dávno vyporiadala tak, že dospela k záveru o ich nedôvodnosti a neopodstatnenosti. Žalovaný nesprávne pochopil inštitút primeraného finančného zadostučinenia a práve z tohto nepochopenia pramenia nesprávne závery, o ktoré žalovaný opiera svoje tvrdenia o nedôvodnosti podanej žaloby. V zmysle tretej vety § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa sa spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadostučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá. Pokiaľ ide o správne pochopenie toho, čo je potrebné považovať za úspešne uplatnenie práva, tak v tejto súvislosti si dovoľm citovať z rozsudku Krajského súdu Prešov, sp. zn. 20Co/192/2016, z 30.11.2017, ktorý sa zaoberal práve touto problematikou. Krajský súd Prešov v bode 12 odôvodnenia tohto rozhodnutia uvádza: „Čo sa týka úspešného uplatnenia porušenia práva alebo povinnosti ako predpokladu pre priznanie práva na primerané finančné zadostučinenie tento je naplnený nielen vtedy, ak si spotrebiteľ uplatní porušenie práva alebo povinnosti žalobou proti dodávateľovi, ale aj vtedy, ak tak urobí v rámci svojej obrany proti dodávateľom uplatnenému nároku. V konaní sp. zn. 7C/425/2014sa žalobkyňa proti uplatnenému nároku aktívne bránila, pričom od nej ako od priemerného spotrebiteľa a laika v oblasti práva nemožno žiadať, aby svoju obranu v konaní aj právne odôvodnila s poukazom na zákon o spotrebiteľských úveroch. Podľa názoru odvolacieho súdu na úspešné uplatnenie práva postačuje aj to, keď spotrebiteľ vyjadrí nesúhlas s uplatnenou pohľadávkou.“ Teda v zmysle vyššie uvedeného názoru Krajského súdu Prešov je toho názoru, že v danej veci by nemali existovať žiadne pochybnosti o tom, že z jej strany došlo k úspešnému uplatneniu spotrebiteľských práv. Pokiaľ žalovaný namietá primeranosť finančného zadostučinenia, tak v tomto smere je potrebné uviesť si, že zákonodarca žiadnym spôsobom nestanovil spôsob ako správne dospieť k výške primeraného finančného zadostučinenia v týchto prípadoch. Výška primeraného finančného zadostučinenia má vychádzať z konkrétnych okolností toho ktorého prípadu a má byť v takej výške, aby došlo k naplneniu všetkých jeho funkcií. Inštitút primeraného zadostučinenia môže na účely ochrany spotrebiteľa naplniť požiadavku účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany. Tak právna teória, ako aj aplikačná prax spájajú inštitút náhrady škody výlučne so znížením majetku a ušlým ziskom. Náhrada škody ako inštitút súkromného práva v podmienkach Slovenskej republiky a konštantnej judikatúry, sleduje výlučne reparačnú funkciu. Pre porovnanie sankčná funkcia náhrady škody (punitive damages v práve USA a exemplary damages v práve Veľkej Británie) je taká náhrada škody, ktorej cieľom nie je kompenzovať žalobcu, ale skôr potrestať žalovaného za protiprávne konanie, ktorého sa dopustil vo vzťahu k žalobcovi a ktorým žalobcovi spôsobil škodu a odradiť odporcu, alebo akúkoľvek tretiu osobu od opakovania takéhoto konania v budúcnosti. Sankčná náhrada škody teda trestá a súčasne pôsobí preventívne. Jazyk európskych predpisov a judikatúry akcentuje najmä druhú funkčnú zložku sankčnej náhrady škody, teda funkciu preventívnu (porov. najmä používanie adjektíva „odradzujúci“). Je logické a pochopiteľné, že vzhľadom na absenciu zákonných inštrukcií, ako správne určiť výšku primeraného finančného zadostučinenia, som pri jeho určení vychádzala zo sumy, ktorú od nej chcel žalovaný vymôcť v pôvodnom konaní. Žalovaný sa voči nej v pôvodnom konaní domáhal zaplata sumy 4.216,36 Eura s prísl. Okresný súd Bardejov žalobu žalobcu v pôvodnom konaní zamietol. Je toho názoru, že ak majú byť naplnené všetky funkcie primeraného finančného zadostučinenia, suma, ktorú chcel žalovaný od nej získať v pôvodnom konaní primeraná na dosiahnutie tohto cieľa. S poukazom na uvedené navrhuje súdu žalobe v celom rozsahu vyhovieť a priznať právo na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

4. Na pojednávanie nariadené na deň 18.6.2020 sa dostavili žalobkyňa a jej právny zástupca a právna zástupkyňa žalovaného, ktorá ospravedlnila jeho neúčast' na pojednávaní ospravedlnili, o odročenie pojednávania nežiadala. Preto súd v súlade s ustanovením § 180 CSP vec prejednal a rozhodol v jeho neprítomnosti s prihliadnutím na obsah spisu a vykonané dokazovanie.

5. Súd vo veci vykonal dokazovanie oboznámením tvrdením strán sporu a v spise pripojených listinných dôkazov (návrhom s prílohami, vyjadreniami žalovaného a žalobkyne s prílohami, obsahom rozhodnutia vo veci sp. zn. 6Csp/42/2018) a zistil tento skutkový stav veci:

6. V konaní vedenom na Okresnom súde Bardejov sp. zn. 6Csp/19/2018 sa žalobca - Prima banka Slovensko, a.s. (terajší žalovaný) voči žalovanej H. K. (terajšej žalobkyni) domáhal podanou žalobou zaplata sumy 4.216,36 eur s prísl.. Rozsudkom tunajšieho súdu zo dňa 25.10.2018, č.k. 6Csp/19/2018-123 súd žalobu zamietol a priznal žalovanej nárok na náhradu trov konania.

Z odôvodnenia rozsudku súdu prvého stupňa vyplýva, že :

1. Žalobca sa žalobou doručenou tunajšiemu súdu dňa 30.4.2018 voči žalovanému domáhal zaplata sumy 4.216,36 Eur, spolu s úrokom vo výške 170,03 Eur, úrokom z omeškania vo výške 4,18 Eur, úrokom 12,90 % ročne z nezaplata istiny 4.216,36 eur od 27.3.2017 do zaplata, úrokom z omeškania vo výške 8 % ročne zo sumy 4.216,36 eur od 27.3.2018 do zaplata a zo sumy 170,03 eur od 27.3.2018 do zaplata, a náhrady trov konania.

2. Svoju žalobu odôvodnil tým, že dňa 10.2.2012 uzatvoril so žalovaným Úverovú zmluvu č. 37/218/12 na základe ktorej žalobca poskytol žalovanému peňažné prostriedky vo výške 7.000 Eur. Poskytnutý úver a úrok sa žalovaný zaviazal splácať v pravidelných mesačných anuitných splátkach a celý úver aj s príslušenstvom bol žalovaný povinný splatiť do 21.2.2022. Po zaslaní upozornenia na omeškание a možnosť predčasného zosplatenia druhou upomienkou zo dňa 19.1.2018 žalobca na základe výzvy na predčasné splatenie úveru rozhodol o predčasnej splatnosti úveru dňa 26.3.2018. Napriek výzve žalovaný pohľadávku neuhradil.

3. Žalovaný vo vyjadrení k podanej žalobe zo dňa 20.8.2018 uviedol, že ide o spotrebiteľský spor, na ktorý je potrebné aplikovať ustanovenia § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka a zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch (ďalej aj „ZoSÚ“). Úverová zmluva č. 37/218/12 zo dňa 10.2.2012 obsahuje nesprávny údaj o výške RPMN, ktorý je uvedený vo výške 14,23 %. Správna výška RPMN vypočítaná pomocou internetovej kalkulačky je vo výške 13,69 %. Spomenutá úverová zmluva neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. f), j), k) ZoSÚ a tiež neobsahuje správny údaj o výške RPMN, preto je potrebné predmetný úver považovať za bezúročný a bez poplatkov. Žalobca v podanej žalobe poukazuje na uznesenie NS SR sp. zn. 3Cdo/146/2017, ktoré reaguje na rozsudok Európskeho súdneho dvora vo veci C-42/15, ktorý sa týka výkladu smernice Európskeho parlamentu a Rady ES 48/2018. Úvahy žalobcu sú však podľa neho mylné, uvedený rozsudok sa týka absencie amortizačnej tabuľky v zmluvách podľa ZoSÚ a nie rozpisu splátok. V tejto súvislosti poukázal na uznesenie Krajského súdu v Prešove sp.zn. 20Co/13/2018 zo dňa 28.6.2018. Amortizačná tabuľka nepatrí k povinným náležitostiam zmluvy. Nedostatok amortizačnej tabuľky, bezúročnosť a bezpoplatkovosť nespôsobuje, nakoľko takáto povinnosť zákonodarcom uložená nie je, ale nikto sa ani bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru z takéhoto dôvodu nedomáha. Rozpis splátky a amortizačná tabuľka sú dva rozdielne inštitúty. Úver treba posudzovať za bezúročný a bez poplatkov, v dôsledku čoho má žalobca nárok len na vrátenie istiny úveru a keďže doteraz na predmetný úver zaplatil 7.228,94 eur a žalobca jej poskytol prostriedky vo výške 7.000 eur, istinu úveru už zaplatila. Navrhol žalobu zamietnuť v celom rozsahu a priznať náhradu trov konania.

4. Žalobca k vyjadreniu žalovaného v podaní zo dňa 9.10.2018 uviedol, že zmluva spĺňa náležitosti v zmysle § 9 ods. 2 písm. f) ZoSÚ dobu trvania a termín konečnej splatnosti (v bode 5.3 zmluvy uvedením textu „120 mesiacov odo dňa podpisu úverovej zmluvy, pričom banka vykoná poslednú splátku v deň uvedený v bode 5.2 posledného mesiaca lehoty, t.j. v 20. deň kalendárneho mesiaca“), v zmysle § 9 ods. 2 písm. j) ZoSÚ, a teda všetky predpoklady použité na výpočet RPMN v zmluve (všetky predpoklady pre výpočet RPMN sú v zmluve), v zmysle § 9 ods. 2 písm. k) ZoS, a to výška, počet a termíny splátok istiny a úrokov (žalovaný prehlásil, s poukazom na bod 9.6 zmluvy o úvere, že pred uzatvorením zmluvy sa oboznámil s jej súčasťou, a to znením všeobecných obchodných podmienok, pričom niektoré z náležitostí sú v samotnom texte zmluvy a ďalšie náležitosti sú vo všeobecných obchodných podmienok). Žalobca odkázal na ustálenú súdnu prax Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/146/2017 zo dňa 22.2.2018, sp. zn. 4Cdo/211/2017 zo dňa 23.4.2018, sp. zn. 3Cdo/56/2018 zo dňa 17.4.2018, sp. zn. 4Cdo/187/2017 zo dňa 23.4.2018. K úhrade žalovaného vo výške 25 eur zo dňa 28.2.2018 poukázal na to, že táto úhrada sa netýka predmetnej pohľadávky, resp. nemožno pokladať za úhradu na predmetnú pohľadávku, ktorou by sa znížila výška istiny.

8. Strany konania uzavreli dňa 10.2.2012 zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. 37/218/12 (ďalej len „zmluva“), ktorou žalobca poskytol žalovanému úver vo výške 7.000 Eur s úrokovou sadzbou 12,9 % p.a. V zmluve bol dohodnutý poplatok za poskytnutie úveru vo výške 0 Eur. Žalovaný sa zaviazal splácať úver v 120 pravidelných mesačných splátkach vo výške 104,11 eur. Celková čiastka, ktorú musí žalovaný zaplatiť bola uvedená v sume 12.732 eur. V zmluve je uvedené aj RPMN vo výške 14,23 % a priemerné RPMN vo výške 11,66 %.

9. Podľa histórie transakcií na úvere žalovaný uhradil splátky vo výške 7.203,94 Eur. Z potvrdenia zo dňa 28.2.2018 vyplýva, že žalovaný uhradil na účet úveru sumu 25 eur.

10. Právny vzťah medzi stranami je potrebné posúdiť podľa zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy.

18. Podľa názoru súdu skúmaním imanentných náležitostí zmluvy bolo zistené, že absentuje údaj o termíne konečnej splatnosti úveru, keď len popisným označením je spomenuté v zmluve, že celý úver bude uhradený do 120 mesiacov odo dňa podpisu zmluvy, pričom banka vykoná poslednú splátku v deň uvedený v bode 5.2. posledného mesiaca lehoty, t.j. v 20. deň kalendárneho mesiaca. V zmluve nie je uvedené zreteľné označenie termínu, kedy dôjde k splatnosti úveru, konkrétny dátum. Zákonodarcu v ustanovení § 9 ods. 2 písm. f) zákona o spotrebiteľských úveroch vyjadril, že uvedeným údajom má byť informácia o tom, ako dlho je povinný plniť si svoje povinnosti vyplývajúce zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere, pričom podľa názoru súdu pre spotrebiteľa má byť zreteľným spôsobom vyjadrené, kedy presne, v ktorý deň splatí dlh. Pokiaľ uviedol žalovaný splatnosť úveru takýmto zložitým popisným spôsobom, zo samotného obsahu tejto formulácie nie je zrejmé dátum konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, keďže sa odvíja jednak odo dňa uzavretia zmluvy a jednak od vykonania matematickej operácie u spotrebiteľa s nevyhnutnosťou použitia pomôcok (kalkulačka, kalendár). Veriteľ pri uzatváraní zmluvy o spotrebiteľskom úvere o presnom termíne konečnej splatnosti úveru mal vedieť a bolo jeho zákonnou povinnosťou ho v zmluve uviesť týmto spôsobom a nie ponechať jeho výpočet na základe viac, či menej zložitej matematickej schémy na spotrebiteľa. Postup veriteľa nasvedčuje neprehľadnosti znenia zmluvy, čo nepochybne je v neprospech spotrebiteľa. Údaj o termíne konečnej splatnosti úveru má byť uvedený presne a to uvedením konkrétneho dňa, mesiaca a roku, kedy spotrebiteľský úver nadobudne konečnú splatnosť. Význam uvedenej zmluvnej náležitosti súvisí aj s ďalšími nárokmi veriteľa vyplývajúcimi zo zmluvy o úvere. Súd pripomína, že v zmysle ustálenej súdnej praxe (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Obo 143/98, rozsudok Krajského súdu v Žiline zo dňa 19.11.2013, sp. zn. 5Co/165/2013, rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 30.05.2012, sp. zn. 1Co/30/2012, rozsudok Krajského súdu v Žiline zo dňa 25.2.2014, sp. zn. 5Co/567/2013) veriteľovi prislúchajú zmluvné úroky ako odplata za poskytnutie peňažných prostriedkov do splatnosti úveru, po jeho splatnosti má nárok na úrok z omeškania. Uvedený údaj preto slúži na rozlíšenie, dokedy je dlžník povinný platiť zmluvné úroky a odkedy úroky z omeškania. Účelom zákona o spotrebiteľských úveroch a to jeho vyššie uvedeného ustanovenia je to, aby spotrebiteľ už pri podpise zmluvy bol informovaný, v akých termínoch, resp. kedy, v akej výške a ako dlho je povinný plniť povinnosti vyplývajúce mu zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Preto sa vyžaduje časová (dátumová) špecifikácia konečnej splatnosti úveru, ktorá je dodávateľom určená na základe vstupných údajov (obdobný názor je vyslovený v rozhodnutí Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 19.9.2012, sp. zn. 17Co/151/2012. Pozri aj rozhodnutie Krajského súdu Banská Bystrica sp. zn. 17Co/315/2012, sp. zn. 16Co/315/2012, Krajského súdu Trenčín sp. zn. 10Co/129/2012, sp. zn. 17Co/360/2015, Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6Co/155/2014, sp. zn. 17Co/2/2015.

19. Na podporu už uvedenej argumentácie súd poukazuje aj na ustanovenie § 54 ods. 2 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého v pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší. Ide základné výkladové pravidlo, v zmysle ktorého v prípade, ak vzniknú pochybnosti, bude platiť priaznivejší výklad obsahu zmluvy v prospech spotrebiteľa. Priaznivejším výkladom zmluvy je v tomto prípade to, že termínom konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru je konkrétne vopred pevne stanovený deň, pričom tento nemožno odvodzovať od termínov jednotlivých splátok, od počtu dní od uzatvorenia zmluvy a počtu splátok. Spotrebiteľ musí už pri uzavretí zmluvy presne vedieť, teda bez akýchkoľvek matematických operácií, kedy, ktorým konkrétnym dňom je určený termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. (viď závery rozsudku Krajského súdu v Žiline sp. zn. 11Co/112/2018 zo dňa 31.7.2018, s ktorými sa súd v celom rozsahu stotožňuje)

20. V dôsledku chýbajúcej vyššie citovanej obligatórnej náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere je teda potrebné poskytnutý úver považovať za bezúročný a bez poplatkov.

21. Z dôvodu záveru, že úver je bezúročný a bezpoplatkový, pri zistení, že žalovaný uhradil na účet žalobcu spojený s úverom sumu 7.228,94 eur a poskytnutý úver bol v sume 7.000 eur, je zrejmé, že žalovaný uvedenú istinu zaplatil. Na základe uvedeného súd žalobu v celom rozsahu zamietol.

V dôsledku podaného odvolania žalobcu voči vyššie uvedenému rozsudku, vo veci rozhodoval Krajský súd v Prešove, ktorý rozsudkom zo dňa 30.5.2019, č.k. 7Co/19/2019-144 potvrdil rozsudok, pričom odkázal na odôvodnenie rozhodnutia súdu prvého stupňa. Rozsudky nadobudli právoplatnosť dňa 21.6.2019.

7. Rozsudkom Okresného súdu Bardejov vo veci sp. zn. 6Csp/42/2018 bolo rozhodnuté, že žalovaný je povinný vydať žalobkyni (pozn. tie isté strany sporu ako v tejto veci) bezdôvodné obohatenie v sume 228,94 eur s prísl.. Zároveň boli určené dve neprijateľné podmienky vyplývajúce z úverovej zmluvy

8. Na pojednávaní dňa 18.6.2020 :

1/ právny zástupca žalobkyne udával, že v celom rozsahu zotrvávame na podanej žalobe a dôvodoch, ktoré sme uviedli v písomnom vyjadrení. Podanou žalobou sa žalobkyňa domáha priznania primeraného finančného zadosťučinenie vo výške 4.216,36 Eur. Je toho názoru, že v danom prípade boli splnené všetky predpoklady pre úspešné uplatnenie práva podľa § 3 ods. 5 tretia veta Zák. č. 250/2007 Z.z.. Žalobkyňa bola ako spotrebiteľka úspešná pri ochrane svojich spotrebiteľských práv v konaní vedenom na Okresnom súde Bardejov, pod sp. zn. 6Csp/19/2018 a toto rozhodnutie bolo potvrdené rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 7Co/19/2019. Z rozhodnutia súdu v žalobnom návrhu citovali podľa jeho názoru podstatnú časť, z ktorej vyplýva, aké spotrebiteľské práva boli porušené. Pokiaľ sa jedná o námietku žalovanej spoločnosti, ku ktorej zaujali stanovisko v písomnom vyjadrení, tieto námietky považuje za nedôvodné. Čo sa týka výšky primeraného zadosťučinenia, keďže neexistujú žiadne zákonné inštrukcie, prípadne metodické pokyny, akým spôsobom je potrebné dospieť k výške primeraného finančného zadosťučinenia, sú toho názoru, že je potrebné vychádzať z okolností tej - ktorej veci. V pôvodnom konaní bola žalobkyňa žalovaná o sumu 4.216,36 Eur a táto žaloba bola v celom rozsahu zamietnutá. Ak majú byť naplnené všetky funkcie primeraného finančného zadosťučinenia, teda funkcia sankčná, preventívna a reutárna, je toho názoru, že suma 4.216,36 Eur je primeraná na dosiahnutie týchto cieľov. Na podporu tvrdení poukazuje na rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 2Co/73/2018, ktorý v bode 11 dospel k rovnakému záveru, že primerané finančné zadosťučinenie sa má rovnať ujme, ktorá hrozila spotrebiteľovi v pôvodnom konaní a taktiež na rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 19Co/2/2019, ktorý totožný názor prezentoval v bode 21 odôvodnenia. Z uvedených dôvodov preto navrhuje súdu, aby žalobe v celom rozsahu vyhovel a v prípade úspechu priznal žalobkyni náhradu trov konania v rozsahu 100%. Čo sa uplatnenia práva spotrebiteľa, rešpektuje názor protistrany, ale tento názor bol dávno prekonaný rozhodovacou praxou súdu. Pod aktívnym uplatnením práva je potrebné rozumieť nielen podanie žalobného návrhu, ale aj aktívna obrana zo strany spotrebiteľa v pozícii žalovaného a súdy v tejto problematike zaujali stanovisko, že postačuje samotné vyjadrenie nesúhlasu spotrebiteľa a tým pádom je splnená požiadavka úspešného uplatnenia práva v prípade, ak žaloba žalobcu ako v tomto prípade, bola zamietnutá. Pokiaľ sa žalovaná strana bráni tým, že v danom prípade nepreukázali výšku primeraného zadosťučinenia, tak s týmto nesúhlasí, opakovane to zdôvodnili či už v žalobnom návrhu, podrobne to zdôvodnil aj na pojednávaní. Sú si vedomí, že stanovenie výšky primeraného finančného zadosťučinenia je na posúdení súdu. Opäť pripomína preventívnu funkciu primeraného finančného zadosťučinenia, ktorá má dodávateľov finančných služieb odradiť od porušovania spotrebiteľských práv. Ak týmto dodávateľom nebude hroziť sankcia v rovnakej výške, v akej sa chceli obohatiť na úkor spotrebiteľa, je toho názoru, že táto funkcia nebude naplnená. Pri posudzovaní primeranosti nimi požadovaného finančného zadosťučinenia navrhuje súdu prihliadnúť na celkové výnosy žalovanej banky v roku 2019, ktoré sa pohybovali na úrovni 104 mil. Eur. Aktíva banky boli na úrovni 4,17 miliardy Eur a teda tu vyvstáva otázka, či bude upravená výška zadosťučinenia mať dostačujúci odradzujúci účinok voči tak silnej finančnej spoločnosti

2/ právna zástupkyňa žalovaného udávala, že si váži každé rozhodnutie Okresného, Krajského či Najvyššieho súdu, ale ešte viac si váži sudcu, ktorý dokáže vo svojom rozhodnutí prejavíť vlastný právny názor a teda vlastný názor bez toho, aby si osvojil akýkoľvek iný právny názor iného súdu. Tak ako už uviedli vo vyjadrení zo dňa 18.09.2019, je zrejme, že žalobkyňa odvodzuje svoje právo na primerané finančné zadosťučinenie od ustanovenia § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa. V súlade s týmto ustanovením spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinností má právo na toto finančné zadosťučinenie. Vždy sa však vyžaduje určitá aktivita spotrebiteľa a teda uplatniť porušené právo pred súdom nemožno stotožňovať s procesnou obranou spotrebiteľa v konaní, v ktorom vystupoval ako žalovaný. Pod úspešným uplatnením je treba rozumieť, že na základe žaloby spotrebiteľa súd určí v prospech spotrebiteľa konkrétny návrh z porušenia jeho práva. Má teda jednoznačne zato, že bez ohľadu na to, že zástupca žalobkyne vo svojom vyjadrení tak ako aj teraz na tomto pojednávaní poukazuje na iné rozhodnutie Krajského súdu v Prešove, má zato, že pre úspešné uplatnenie práva je potrebná iniciatíva spotrebiteľa, čo toto sloveso uplatniť v sebe zahŕňa. Je preto zrejme, že ak spotrebiteľ zo svojej iniciatívy uplatní úspešne porušenie práva alebo povinnosti súdnou žalobou, tak až vtedy mu vzniká právo na primerané finančné zadosťučinenie. Pre spotrebiteľa by sa tak toto primerané finančné zadosťučinenie potom stáva aj akousi odmenou. V prípade len obrany spotrebiteľa v súdnom spore je toto jeho odmenou jeho úspech a pre neúspešného žalobcu je sankciou zamietnutie žaloby, teda neuspokojenie jeho nároku, ktorý žaloval a samozrejme

aj zaplataenie všetkých súdnych trov. Je tiež nevyhnutné uviesť a teda nemôže sa stotožniť s právnym názorom zástupcu žalobkyne, ktorý uvádza vo svojom vyjadrení z 03.02.2020, že funkciou primeraného finančného zadosťučinenia je náhrada škody. Toto je opäť nesprávny výklad, pretože funkciou náhrady škody je nahradiť škodu, ktorá vznikla. V tomto prípade však žalobkyni žiadna škoda nevznikla a žalovaný jej ani žiadnu škodu nespôsobil. Žalovaný v predchádzajúcom citovanom súdnom konaní uplatnil svoj nárok, o ktorom sa domnieval, že mu patrí a že bude úspešný. To sa však žiaľ nestalo, ale týmto spotrebiteľské práva žalobkyne neboli nijako porušené, pretože žalobkyňa ako spotrebiteľka sa iniciatívne rozhodla prestať splácať úver, o ktorom sa domnievala, že by ho splácať nemala. Ak by však súd v tejto právnej veci bol názoru, že žalobkyni by akési primerané finančné zadosťučinenie patril mohlo, je nevyhnutné uviesť, že stanovenie výšky takéhoto primeraného finančného zadosťučinenia je vecou voľnej úvahy súdu, ktorá však musí byť vždy odôvodnená a musí mať svoj základ aj v závažnosti vzniknutej ujmy a okolnostiach, za ktorých k porušeniu práva došlo. Primárnou funkciou primeraného finančného zadosťučinenia je funkcia satisfakčná, tak ako je to v samotnom slove zahrnuté, teda žalobkyni by sa malo poskytnúť zadosťučinenie. Pri určovaní takejto výšky zadosťučinenia by mal súd vždy zohľadňovať aj výšku náhrad stanovených zákonom, v oveľa závažnejších prípadoch, napr. prípadoch stanovených náhrad za utrpenie bolesti, či sťaženia spoločenského uplatnenia, alebo odškodnenie pre obeť trestných činov. Žalobkyňa podľa ich názoru nijako finančné zadosťučinenie požadované vo výške 4.216,36 Eur neodôvodňuje. Poukazuje, že zákon č. 274/2017 Z.z. o obetiach trestných činov v tretej časti pri trestnom čine obchodovania s ľuďmi, trestnom čine znásilnenia, sexuálneho zneužívania pozná zadosťučinenie v sume 10-násobku minimálnej mzdy, čo v súčasnosti predstavuje sumu 5.800,- Eur. Suma požadovaná žalobkyňou je veľmi blízka tejto sume, ale domnieva sa, že dôvod, pre ktorý zákon o odškodňovaní obetiach trestných činov v súlade s citovanými závažnými trestnými činmi a ublížení na fyzickom, psychickom zdraví, pozná len takúto výšku. Rovnako tak zákon č. 437/2004 Z.z. o náhrade za bolesť a náhrade za sťaženie spol. uplatnenia v § 7 pre tento rok uhrádza hodnotu bodu 21,84 Eur, t.j. 2% z priemernej mesačnej mzdy v hospodárstve, pričom odkazuje na prílohu k zákonu, kde sú teda uvedené napríklad poškodenia a liečba, či už hornej alebo dolnej končatiny. Výška požadovaná žalobkyňou je značne neprimeraná a neodôvodnená, nakoľko aj takéto odškodňovanie bolesti pozná výšku odškodnenia pri liečbe v hodnotách medzi 600,- Eur či 2.200,- Eur pri komplikovaných zlomeninách s niekoľkomesačnou liečbou a rehabilitáciou. Vzhľadom na to, navrhuje žalobu zamietnuť, pretože si žalobkyňa neuplatnila porušenie jej spotrebiteľského práva v súdnom konaní a tiež preto, že jej ňou požadované finančné zadosťučinenie vo výške 4.216,36 Eur s ohľadom na primerané odškodňovanie určené v iných podstatne závažnejších prípadoch nepatrí. Na Slovensku neplatí angloamerický právny systém a ani právny zástupca nepredložil žiadne stanovisko NS SR, ktorý ako jediný orgán súdnej moci má úlohu zjednocovať aplikačnú súdnu prax. Čo sa týka argumentácie právneho zástupcu žalobkyne ohľadne zisku, či aktív žalovaného, žalovaný je bankou a jeho úlohou v spoločnosti je ďalej s peniazmi pracovať a poskytovať ich ďalším subjektom. Práve preto je potrebné, aby žalovaný mal aktíva, o ktorých zástupca žalobkyne hovorí. Žalovaný sa v žiadnom prípade nechcel obohatiť na úkor žalobkyne tak ako to celý čas v tomto konaní právny zástupca prezentuje a tento dojem navodzuje. Nárok žalobkyne daný nie je a ňou požadované primerané zadosťučinenie nemôže byť v ňou žiadanej výške. Navrhuje, aby súd žalobu zamietol a uplatňujeme si nárok na náhradu trov konania vo výške 100%.

9. Podľa § 3 ods. 3 zák. č. 250/2007 Z.z. (o ochrane spotrebiteľa) každý spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách 9).
Odkaz na § 52- 54 Občianskeho zákonníka.

10. Podľa ods. 5 cit. ust. proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len „kolektívne záujmy spotrebiteľov“). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

11. Podľa § 4 ods. 2 písm. b) cit. zák. predávajúci nesmie upierať spotrebiteľovi práva podľa § 3.

12. V prejednávanej veci je predmetom konania nárok žalobkyne uplatnený podľa ustanovenia § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa v sume 4.216,36 eur, teda sumy, o ktorú sa chcel žalovaný podľa žalobkyne na jej úkor obohatiť v konaní vedenom tunajším súdom pod sp. zn. 6Csp/19/2018.

13. Základným zákonným predpokladom úspešného uplatnenia primeraného finančného zadosťučinenia v zmysle vyššie citovaného zákonného ustanovenia je porušenie práva alebo povinnosti podľa osobitných predpisov slúžiacim na ochranu spotrebiteľa (napr. zákon o ochrane spotrebiteľa, o spotrebiteľskom úvere, o finančných službách na diaľku, osobitné ustanovenia § 52 až 54 Občianskeho zákonníka). V tomto súd poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/389/2015 zo dňa 14.9.2016, v ktorom Najvyšší súd uviedol, že v súvislosti s ustanovením § 3 ods. 5 zákona č.250/2007 Z.z. pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť úspešné uplatnenie konkrétneho nároku z porušenia práva alebo povinnosti, napr. nároku na náhradu škody, na vydanie bezdôvodného obohatenia alebo aj na určenie neprijateľnosti konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve. Rovnako súd poukazuje na rozsudok Krajského súdu Prešov, sp. zn. 20Co/192/2016 z 30.11.2017, či sp. zn. 19Co/2/2019 z 18.7.2019, pričom z odôvodnia rozhodnutí vyplýva, že predpoklad pre priznanie práva na primerané finančné zadosťučinenie (čo sa týka úspešného uplatnenia porušenia práva alebo povinnosti) tento je naplnený nielen vtedy, ak si spotrebiteľ uplatní porušenie práva alebo povinnosti žalobou proti dodávateľovi, ale aj vtedy, ak tak urobí v rámci svojej obrany proti dodávateľom uplatnenému nároku. Podľa názoru odvolacieho súdu na úspešné uplatnenie práva postačuje aj to, keď spotrebiteľ vyjadří nesúhlas s uplatnenou pohľadávkou. Zákon nestanovuje žiadne kritéria ohľadom výšky primeraného finančného zadosťučinenia a rozhodovanie v tomto smere ponecháva na úvahu súdu. Súd v tomto prípade vychádza zo skutočností, že inštitút primeraného finančného zadosťučinenia plní satisfakčnú funkciu pre spotrebiteľa a má aj sankčnú funkciu, ktorou sa postihuje nepoctivý dodávateľ. Žiadna z týchto funkcií by nemala byť favorizovaná, ale mali by byť obe funkcie vyhodnotené rovnocenne. Súd za týmto účelom zohľadnil konkrétne okolnosti tohto prípadu.

14. Súd dospel k záveru, že žalobkyňa preukázala splnenie základných formálnych zákonných predpokladov v zmysle § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z.z.. Má totiž nepochybne postavenie spotrebiteľa a bolo rozhodnuté o porušení jej práv, ktoré jej priznávajú právne predpisy týkajúce sa ochrany spotrebiteľa (OZ, zák. č. 129/2010 Z.z., aj zák. č. 250/2007 Z.z., a to aj v pôvodnom konaní sp. zn. 6Csp/19/2018), na základe ktorých bola žaloba v pôvodnom konaní sp. zn. 6Csp/19/2018 zamietnutá, pričom bola konštatovaná bezúčnosť a bezpoplatkovosť úveru a zaplatenie istiny poskytnutého úveru (viac o 228,94 eur; viď bod 6 odôvodnenia). Žalobkyňa bola v pôvodnom konaní aktívna, voči žalobe sa bránila a s úspechom sa domohla ochrany svojich práv vyplývajúcich z vyššie cit. právnych predpisov. Teda splnila aj ďalší predpoklad uvedený v cit. ust. § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z.z., t.j. úspešného uplatnenia porušenia práva alebo povinnosti. O uvedenom nemá súd žiadne pochybnosti. Kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom zodpovedá je zrejme - žalovaný, ktorý si takýto nárok uplatnil na súde podanou žalobou.

15. Z uvedeného vyplýva, že nárok na primerané finančné zadosťučinenie žalobkyne vznikol. Navyiac spomínaným porušením jej práv mohlo dôjsť aj k ujme materiálnej a to vo výške žalobou uplatneného nároku v sume 4.216,36 eur, do sumy 228,94 eur k nej aj došlo, o čom svedčí výrok rozsudku vo veci sp. zn. 6Csp/42/2018. Teda došlo by k navýšeniu povinnosti žalobkyne na zaplatenie o 60 % oproti sume poskytnutého úveru a sume reálnej zákonnej povinnosti žalobkyne na zaplatenie. Na uvedené poukázal aj súd v rozsudku vo veci sp. zn. 6Csp/19/2018. Avšak ust. § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z.z. nepožaduje ako podmienku priznania nároku reálne spôsobenú ujmu spotrebiteľovi.

16. Zároveň je nutné uviesť, že žalovaný vystupoval ako dodávateľ - poskytovateľ spotrebiteľských úverov bankovým spôsobom v rámci svojho predmetu činnosti, preto súd predpokladá jeho znalosť právnych predpisov upravujúcich poskytovanie úverov spotrebiteľovi a náležitostí právnych úkonov a že mal konať s odbornou starostlivosťou a dodržať náležitosti právneho úkonu. Jedná sa o tzv. prezumcia znalosti práva. Taktiež je nepochybné, že žalovaný v postavení dodávateľa je tým silnejším účastníkom zmluvného vzťahu. Žalobkyňa ako bežný spotrebiteľ nemusela mať pochybnosti o zmluve a jej neprijateľných dojednaniach a mohla sa reálne spoľahnúť na veriteľa, že zmluva je platné uzavretá a je nutné plniť z nej vyplývajúce povinnosti.

17. Z vyššie uvedeného mal súd za to, že žalovaný nepostupoval proti žalobkyni ako spotrebiteľovi s odbornou starostlivosťou a chcel sa na jej úkor nezákonne obohatiť. Takto žalobkyňa skutočne znášala stav právnej neistoty, zbytočne by bola povinná platiť sumu, na ktorý nebol zákonný nárok (nad rámec poskytnutého úver, nebyť konania 6Csp/19/2018, pričom do výšky 228,94 eur plnila navyše oproti povinnosti). V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že bola vystavená porušeniu práva, ktoré bolo spôsobilé spôsobiť jej ujmu v majetkovej sfére, a v časti ju aj spôsobilo.

18. V tomto súd poukazuje, že zohľadnil aj skutočnosť, že žalobkyňa do dňa podania pôvodnej žaloby uhradila sumu, ktorú bola povinná zaplatiť, teda poskytnutú istinu úveru.

19. Po zhodnotení vyššie uvedených skutočností, súd dospel k záveru, že je potrebné žalobkyni priznať primerané finančné zadosťučinenie, nakoľko jej právo ako spotrebiteľa bolo porušené, avšak nie vo výške, ktorú žalobkyňa požaduje. Na základe uvedeného, je podľa názoru súdu suma, ktorú požaduje žalobkyňa ako primerané finančné zadosťučinenie (4.216,36 eur), neprimerané vysoká a nemožno ju priznať v celom rozsahu. Preto súd s ohľadom na vyššie uvedené skutočnosti (porušenie práv spotrebiteľa s prihliadnutím na odôvodnenie rozhodnutia vo veci sp. zn. 6Csp/19/2018) po zhodnotení všetkých kritérií a funkcií primeraného finančného zadosťučinenia dospel k záveru, že primeranou sumou finančného zadosťučinenia je suma 2.000,- eur (teda vo výške takmer 1 z uplatneného nároku). Priznaná suma je primeraná zistenému skutkovému stavu, predstavuje takmer 1/2 sumy, o ktorú by sa žalovaný na žalobkyni bezdôvodne obohatil, ak by došlo k plneniu dlhu podľa jeho vyčíslenia v žalobe vo veci sp. zn. 6Csp/19/2018. Súd zohľadnil, že časť ujmy bola priznaná ako bezdôvodné obohatenie vo veci sp. zn. 6Csp/42/2018. Preto priznanú sumu súd považoval aj za nástroj satisfakcie, ktorej úlohou je vyrovnať narušenú rovnováhu, voči tomu, kto právo spotrebiteľa porušil. Kto ho porušil je evidentné, tj. žalovaný. Uvedené splní aj účel sankčného charakteru primeraného finančného zadosťučinenia pre veriteľa, ktorý sa nechoval v súlade tzv. prezumpciou znalosti práva.

20. Vzhľadom k uvedenému súd žalobe vyhovel a zaviazal žalovaného na zaplatenie finančného zadosťučinenia podľa § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z.z. v sume 2.000,- eur (teda necelú 1 uplatneného nároku).

21. Z vyššie uvedených dôvodov súd neakceptoval námietky žalovaného a neprihliadal na jeho argumentáciu udávanú v jeho vyjadreniach, nakoľko vo vzťahu k posúdeniu veci súdom nemali právnu relevanciu. S jeho námietkami voči uplatnenému nároku sa súd vypořiadal vyššie v odôvodnení rozhodnutia. Čo sa týka porovnávania výšky finančného zadosťučinenia podľa zák. č. 250/2007 Z.z. s finančným zadosťučinením, nemajetkovou ujmu upravenou inými právnymi predpismi (ujma na zdraví, ujma spôsobená trestným činom a pod.), k uvedenému súd dodáva, že uvedené nie je dosť možné porovnať, nakoľko každý právny predpis, ktorý uvedenú problematiku upravuje vychádza z rozdielnych hypotéz právnej normy, upravuje iným spôsobom podmienky na priznanie zadosťučinenia, či rôznym spôsobom upravuje jeho výšku, či osoby povinné na plnenie. Z tohto dôvodu je aj predmet dokazovania v týchto konaniach rôzny a úplne odlišný od dokazovania vo veci primeraného finančného zadosťučinenia podľa predpisov na ochranu spotrebiteľa.

22. Súd tiež dodáva, že nie je jeho povinnosťou reagovať na každý argument strany sporu - konania. Povinnosťou súdu je však vysporiadať sa s relevantnými argumentmi, ktoré majú vplyv na rozhodnutie vo veci samej. Pokiaľ sa jedná o ďalšie námietky žalovaného, či žalobkyne súd v tejto súvislosti pripomína, že podľa uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 115/03 z 03. júla 2003: „Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, príp. dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces“.

23. Súd lehotu na splnenie povinnosti uloženej žalovanému týmto rozsudkom určil v súlade s § 232 ods. 3 C.s.p..

24. O trovách konania súd rozhodol v zmysle ustanovenia § 255 odsek 1 C.s.p. tak, že ich náhradu žalobcovi priznal v rozsahu 100 %, keďže v konečnom dôsledku rozhodnutie súdu vo veci

záviselo od jeho posúdenia súdom. O výške trov bude rozhodnuté samostatným uznesením postupom podľa § 262 ods. 2 C.s.p..

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie na Okresný súd Bardejov v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia.

Ak zákon na podanie nevyžaduje osobitné náležitosti, v podaní sa uvedie,

- a) ktorému súdu je určené,
- b) kto ho robí,
- c) ktorej veci sa týka,
- d) čo sa ním sleduje,
- e) podpis,
- f) spisová značka tohto konania (§ 127 ods. 1 C.s.p.).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 C.s.p.).

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) (§ 363 C.s.p.).

Odvolanie urobené v listinnej podobe treba predložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší subjekt dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie odvolania na trovy toho, kto odvolanie podal.

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania. Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak žalovaný dobrovoľne nespĺní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, žalobca môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona číslo 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov.